

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové v právní věci

žalobce: **E. I.**, narozen X
státní občan X
t. č. X

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Dvořákem
sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2 - Vinohrady

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Ministerstvo vnitra, nám. Hrdinů 3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 7. 2019, č. j. MV-85837-4/SO-2019,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 11. 7. 2019, č. j. MV-85837-4/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“),

jímž žalovaná zamítla jeho odvolání proti rozhodnutí M. v. (dále jen „m.“) ze dne 15. 5. 2019, č. j. OAM-737-16/ZR-2019 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla k vycestování z území Č. r. stanovena lhůta X dnů od právní moci napadeného rozhodnutí, případně X dnů od p. z v. t. o. s.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť byla zvlášť závažným způsobem porušena ustanovení o řízení před správním orgánem. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgány podle žalobce nevycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a rozhodnutí není dostatečně odůvodněno (zejména ve vztahu k posouzení přiměřenosti), tedy rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Toto pochybení navíc implikuje i porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, protože správní orgány nedbaly oprávněných zájmů žalobce a přijaté opatření neodpovídá okolnostem případu.
3. Žalobce konkrétně namítl, že žalovaná se řádně nevypořádala s jeho námitkami uplatněnými ve správním řízení, zejména s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí, respektive možného rozporu s mezinárodněprávními závazky Č. r. (dále jen „ČR“), pokud jde o zrušení povolení trvalého pobytu žalobce, který na území ČR prožil převážnou část svého života, vyrůstají zde jeho d. d. a on si zde našel životní p., která je č. občankou.
4. Dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, již spatřuje v tom, že ve správním řízení nebylo jednoznačně prokázáno, zda je naplněn důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Správní spis neobsahuje jednoznačný důkaz o naplnění skutkové podstaty, která umožňuje zrušení povolení k pobytu.
5. Žalobce rovněž namítl, že ve správním řízení byla porušena procesní práva jeho samého a jeho p. a d. d., pokud jde o účast na řízení. Žalobce správním orgánům sdělil a doložil, že na území ČR žije p. i jeho d. d. Minimálně p. může být ukončením pobytu žalobce na území ČR dotčena. Pro takový případ je zcela nezbytné, aby tyto osoby byly přibrány jako účastníci řízení, neboť dochází k jejich bezprostřednímu dotčení na právech. Správní orgány i přes povědomí o těchto možných účastnících řízení zcela rezignovaly na svou povinnost umožnit jim hájit jejich práva. Argumentace žalované, že nemůže být rodinný příslušník dotčen zrušením povolení k pobytu jiného na svých právech, je v rozporu s definicí účastenství dle správního řádu.
6. Podle žalobce je rovněž v rozporu s ústavním pořádkem, pokud správní orgány neposoudily přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, přičemž absence výslovného příkazu v dikci zákona na této povinnosti nic nemění, protože ta vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). V této souvislosti odkázal na rozsudek N. s. s. (dále jen „NSS“) ze dne 14. 3. 2018 č. j. 6 Azs 422/2017-29 (všechna rozhodnutí NSS uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.X.cz). P. žalobce řádně podniká, s žalobcem sdíleli společnou domácnost a plánovali společnou budoucnost. D. žalobce žijí na území ČR prakticky celý život a ČR je pro ně jediným domovem, mladší z d. je dokonce občankou ČR. Zrušením povolení k pobytu by došlo k drastickému zásahu do života nejen žalobce, ale celé jeho rodiny. Ačkoliv zrušením povolení k trvalému pobytu nedochází k

vyhoštění, tak důsledek je fakticky stejný, neboť žalobce nemá po zrušení povolení k pobytu možnost upravit si pobyt jinak a musí z území vycestovat. To by zcela zničilo rodinný život nejenom žalobci, ale celé rodině. V této souvislosti žalobce dále poukázal na rozhodnutí NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, v němž jsou mj. uvedena kritéria pro posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života plynoucí z judikatury E. s. pro lidská práva, která se uplatní i v případech zrušení povolení k pobytu. I zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. Žalobce má v ČR celou rodinu, p. a n. p., o které se při pobytu na svobodě řádně stará.

7. Žalobce dále namítl, že správní orgán (patrně ministerstvo – pozn. soudu) neprovedl v rozporu s § 52 správního řádu důkazy podstatné pro zjištění skutečného stavu věci. Jde zejména o navržený výsledek žalobce a jeho rodinných příslušníků k otázce přiměřenosti rozhodnutí a možného rozporu s mezinárodními závazky ČR. V této souvislosti odkázal na judikaturu Ú. s. k problematice opomenutého důkazu. Za podstatný přitom žalobce považoval zejména výsledek p. Za situace, kdy navržené důkazy nebyly provedeny, aniž by se s nimi správní orgány vypořádaly, je napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
8. Konečně žalobce namítl, že nebyl v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu včas vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání. Správní orgán (patrně m. – pozn. soudu) provedlo listinný důkaz, který si samo obstaralo, avšak tento důkaz nebyl řádně proveden. Žalobce tedy neměl možnost se provedení důkazu účastnit a nemohl se k důkazům a způsobu jejich provedení vyjádřit, čímž byl zkrácen na svých právech, a to takovým způsobem, že to mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkázala, neboť žaloba podle jejího názoru nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.
10. Během ústního jednání konaného dne X, jehož se žalobce zúčastnil prostřednictvím v. z., účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce zdůraznil, že v Č. r. žije již více než X let. Přivedl sem svoji d. i b. m., s níž se však r. Od roku X žil s d., která má č. občanství. Mimo t. č., za nějž byl o., žil řádný život a snažil se začlenit do společnosti.
11. K. s. v P. přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních bodů, soud nezjistil. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Z listin založených ve správním spise plyne, že dne 7. 9. 2017 nabyl právní moci rozsudek V. s. v P., kterým byl žalobce u. v. ze s. z. p. podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), za což byl o. k t. o. s. na p. l., k jehož v. byl zařazen do v. s d. Tato skutečnost je ve spise doložena opisem z evidence r. t. fyzických osob ze dne 15. 3. 2019, a rozsudky V. s. v P. ze dne 7. 9. 2017, sp. zn. 4 To 97/2016, a M. s. v P. ze dne 5. 10. 2016, č. j. 4 T 4/2014 - 708. M. na základě tohoto zjištění zahájilo s žalobcem dne 20. 3. 2019 správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

13. Z výpisu evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR založeného ve správním spis se podává, že žalobce měl m. a d. d. S. d. se narodila dne X a m. d. dne X. Obě d. tedy byly již v době zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu z.
14. Žalobce v písemném vyjádření ze dne 31. 3. 2019 uvedl, že jeho d. (b. m.) je č. občankou a že má v ČR d. d., z nichž jedna je č. občankou a druhá zde má trvalý pobyt. Současně sdělil, že pověřil zastupováním ve správním řízení zmocněnce, jímž byl nynější žalobcův zástupce. Zmocněnec po seznámení se s podklady založenými ve správním spise předložil vyjádření ze dne 13. 5. 2019, v němž mj. uvedl, že nebyly zjišťovány skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Zrušením povolení k trvalému pobytu by došlo k porušení mezinárodněprávních závazků, neboť by bylo nepřiměřeně zasaženo do žalobcova soukromého a rodinného života. K tomu uvedl, že na území ČR žije již X l. a má zde celou rodinu. D. zde vyrostly, prošly všemi stupni školství od základního po vysoké, považují č. za mateřský jazyk a ČR za svůj domov. Jedna z d. má na území povolen trvalý pobyt a druhá je občankou ČR. M. d., která je č. občankou je přitom vážně nemocná, což vyžaduje přítomnost a pomoc celé rodiny. Žalobce rovněž sdílí společnou domácnost s p., která je č. občankou. Ačkoliv jsou o. d. již d., mají k otci velmi pevný vztah. V případě zrušení trvalého pobytu by žalobce musel opustit rodinu a zcela s ní přerušit kontakt. Ačkoliv byla splněna formální podmínka pro zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, nebyly zjištěny a zkoumány skutečnosti rozhodné pro posouzení přiměřenosti takového rozhodnutí. Žalobce za tímto účelem navrhl provedení v. obou d. a žalobcovy d.
15. Dne 15. 5. 2019 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, jímž bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu a byla mu stanovena lhůta k vycestování X dní od právní moci rozhodnutí, případně od p. z v. t. o. s. V jeho odůvodnění m. uvedlo, že byly zjištěny všechny skutečnosti podstatné skutečnosti. Provedení v. rodinných příslušníků by bylo nadbytečné. M. v odůvodnění opakovaně zdůrazňovalo, že nemá povinnost se v případě zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zabývat přiměřeností rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce, neboť to zákon o pobytu cizinců neukládá, jak plyne z § 174a zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti rovněž odkázalo na judikaturu NSS a k. s., jež má tento názor podporovat. K tvrzení žalobce o tom, že ke zkoumání přiměřenosti rozhodnutí zavazují ČR její mezinárodně právní závazky, m. uvedlo, že žalobce neuvedl, jaký konkrétní závazek by to měl nařizovat. Zkoumání rodinných poměrů žalobce a hodnocení přiměřenosti rozhodnutí je proto v daném případě irelevantní. Dále m. uvedlo, že tvrzení o vážných zdravotních problémech žalobcovy d. je nepřezkoumatelné (míněno spíše neprokázané – pozn. soudu), neboť žalobce nedoložil žádný doklad na podporu tohoto tvrzení. M. nicméně rovněž konstatovalo, že rozhodnutí není v rozporu s čl. 8 Úmluvy, neboť i v ní jsou stanoveny důvody, za nichž je možné právo na soukromý a rodinný život prolomit. K zásahu do soukromého a rodinného života žalobce je dán zákonný důvod, neboť tento zásah je v souladu se zájmem na ochraně veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení zločinnosti a ochraně práv a svobod jiných. O nepřiměřeném zásahu do rodinného a soukromého života cizince by bylo možné uvažovat pouze za předpokladu, že by uvedl výjimečné okolnosti, což se však nestalo, neboť skutečnosti uvedené žalobcem za mimořádně výjimečné nelze považovat. Podle M. nelze popřít, že v daném případě dojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jde však o legální zásah v souladu s čl. 8 Úmluvy a nelze jej považovat za nepřiměřený. Žalobce si tento zásah přivodil sám svou t. č., přičemž alespoň měl vědět, že mu může být v případě odhalení a o. trvalý pobyt zrušen. Není ve veřejném zájmu, aby na území ČR pobýval

cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně o. k dlouholetému n. t. o. s. Povolení k trvalému pobytu je výjma občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony Č. r., není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status se všemi výhodami z něho plynoucími, žalobci zůstal. S ohledem na délku n. t. a výši z. š. dosahující téměř X m. Kč, v tomto případě převažuje veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku, který žalobce hrubým způsobem narušil, nad jeho individuálním zájmem. Závěrem m. poukázalo na skutečnost, že žalobce má možnost po zrušení trvalého pobytu pobývat v ČR po dobu X dnů na základě cestovního dokladu s biometrickými údaji. Může tedy cestovat za rodinou i bez povolení k pobytu. Zrušení trvalého pobytu si žalobce zapříčinil sám svým jednáním. Pokud by dodržoval zákony, nebyl by ve v. t. a nebyl by mu trvalý pobyt zrušen.

16. Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí m. odvolání, v němž uplatnil obdobné námitky jako v žalobě. Žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění uvedla, že není důvod pochybovat o tvrzeních žalobce týkajících se jeho rodinných poměrů a že v jím tvrzeném rozsahu je m. považovalo za zjištěné, čímž žalobce nemohl být zkrácen. Další prokazování těchto skutečností se tak jeví nadbytečným. Žalobci nic nebránilo v průběhu správního řízení svá tvrzení dále rozšířit. M. tak nelze vytýkat nedostatečné zjištění skutkového stavu. Napadené rozhodnutí je vystavěno na tom, že k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, tento zásah nicméně nepřeváží nad zájmem společnosti na zrušení povolení k trvalému pobytu. K otázce účastenství rodinných příslušníků žalovaná uvedla, že je vyloučeno, jak na základě § 27 odst. 1, tak i odst. 2 správního řádu, neboť zrušení pobytového oprávnění se přímo a bezprostředně týkalo pouze žalobce, přičemž členové rodiny mohli být dotčeni pouze nepřímo. K námitkám týkajících se dopadu rozhodnutí žalovaná uvedla, že m. nemá v řízení o zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná je přesvědčena, že test proporcionality provedl již zákonodárce při přijímání této právní úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby na území nepobývali cizinci, kteří s. ú. t. č., za který byli o. k n. t. o. s. v délce převyšující X r., je mohl důležitější a závažnější, než individuální právo cizince na ochranu soukromého a rodinného života. Zrušení povolení k trvalému pobytu není v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ani čl. 8 Úmluvy, neboť nezákonné jednání žalobce dosáhlo intenzity narušení veřejného zájmu, jež opravňuje i k velmi závažnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků.
17. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců platí: *„Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže [...] byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody [...]“*
18. V rámci prvního žalobního bodu žalobce bez bližší konkretizace uvedl, že došlo k porušení procesních ustanovení (§ 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu), jež měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Takto obecně formulovanou námitku ovšem nelze považovat za řádný žalobní bod podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce toliko odkázal na zákonná ustanovení, aniž by námitku podepřel jakýmkoliv konkrétnějším a individualizovaným skutkovým tvrzením [srov. rozsudek rozšířeného senátu N. s. s. (dále jen „NSS“) ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod

č. X Sb. NSS, a bod 23 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72]. Soud se proto tímto žalobním bodem nemohl samostatně zabývat.

19. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pokud jde o vypořádání jeho odvolacích námitek týkajících se přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Obecně lze uvést, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu může spočívat v nedostatku důvodů, anebo v jeho nesrozumitelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí se primárně týká nedostatků odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jehož náležitosti vyplývají z § 68 správního řádu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se bude jednat zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení. V daném případě jak m., tak i žalovaná věnovaly otázce přiměřenosti značnou část odůvodnění svých rozhodnutí. Převážnou část argumentace sice tvoří úvahy, jež vedly správní orgány k závěru, že přiměřenost nemusí být v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců vůbec zkoumána. I tato argumentace však představuje vypořádání žalobních námitek, přičemž přezkum těchto úvah je předmětem až meritorního posouzení věci. Podstatné ovšem je, že oba správní orgány navíc uvedly i skutečnosti a úvahy, které podle nich vyústily v závěr, že zásah do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodinných příslušníků v daném případě nemůže být nepřiměřený. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy, i s přihlédnutím k odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí více než patrné, z jakého důvodu žalovaná dospěla k závěru, že odvolací námitky uplatněné žalobcem jsou liché, mylné či vyvrácené. V této souvislosti lze poznamenat, že rozsah a hloubka vypořádání námitek účastníka řízení v rozhodnutí odvolacího správního orgánu se do značné míry odvíjí i od kvality a rozsahu námitek a tvrzení, jež účastník uplatnil v odvolání, a přeneseně i v průběhu předchozího správního řízení. V tomto směru nelze spatřovat pochybení žalované v tom, že na poměrně obecná tvrzení žalobce ohledně jeho soukromého a rodinného života reagovala rovněž obecnými závěry, a to tak, že tato tvrzení v podstatě bez výhrad akceptovala a aniž by je zpochybnila, vycházela z nich při právním posouzení věci. Tento žalobní bod není důvodný.
20. Žalobce dále namítl, že nebylo ve správním řízení jednoznačně prokázáno naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť správní spis údajně neobsahuje důkaz o naplnění skutkové podstaty [§ 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců]. Jak již bylo uvedeno, ve správním spise jsou založeny podklady, a to opis z evidence r. t. fyzických osob, a rozsudky V. s. v P. a M. s. v P., z nichž plyne, že žalobce byl pravomocně o. k n. t. o. s. v délce trvání X l. za z. p. podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, který je ú. t. č. Bezpochyby tedy byla naplněna skutková podstata podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, podle níž lze ke zrušení oprávnění k trvalému pobytu přistoupit, pokud byl cizinec „pravomocně o. soudem Č. r. za s. ú. t. č. k n. t. o. s. v délce přesahující X r.“. Soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že naplnění skutkové podstaty nebylo prokázáno ani jaké další podklady by žalobce pokládal za potřebné k prokázání uvedených skutečností. Žalobní bod není důvodný.
21. Dalším žalobním bodem žalobce namítal, že správní orgány postupovaly nezákonně, pokud nejednaly s jeho d. a d. jako s účastníky správního řízení. Podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky řízení též *dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo*

dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Účastenstvím rodinných příslušníků ve správním řízení podle zákona o pobytu cizinců se judikatura již zabývala a potvrdila, že v úvahu přichází účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu. Tento závěr zazněl nejprve ve vztahu k vyhoštění v rozsudcích NSS ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017 - 58, a ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 284/2015 - 25, lze jej však přenést i na řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu (obdobně NSS připustil účast rodinných příslušníků i v řízení o žádosti cizince o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny - srov. rozsudek ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019 - 22). Nicméně i tak platí, že si žalobce nemůže přivlastnit uvedenou námitku, neboť jí nehájí vlastní práva, ale práva rodinných příslušníků, kteří se účastenství ve správním řízení měli domáhat sami. Správní soudnictví je vystavěno na zásadě individuální ochrany veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.). Jak plyne z § 65 odst. 1 s. ř. s., ochrany se v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může dovolávat pouze ten, kdo tvrdí, že byl rozhodnutí správního orgánu zkrácen (přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení) *na svých právech*. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu tak není koncipována jako *actio popularis*, nýbrž jako prostředek výlučné ochrany práv žalobce (viz rozsudek ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 80/2012 - 40, a rovněž Kühn, Z., Kocourek, T., a kol: *Soudní řád správní. Komentář*. Wolters Kluwer. Praha. 2019; komentář k § 65, bod 13.). Žalobce se tedy nemůže dovolávat porušení procesních práv jiných osob, a to ani, pokud jde o blízké rodinné příslušníky. Soud proto shledal tento žalobní bod nedůvodným.

22. Dále se soud zabýval námitkou týkající se neprovedení žalobcem navržených důkazů, a to výsledku žalobcových d. a d. K tomu třeba uvést, že jak m., tak žalovaná shodně uvedly, že provedení těchto důkazů by bylo nadbytečné. Žalovaná k tomu doplnila (a implicitně to vyplývá i z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí), že není důvod pochybovat o tvrzeních žalobce týkajících se jeho rodinných poměrů a že v jím tvrzeném rozsahu je m. považovalo za zjištěné. Za situace, kdy správní orgány učinily závěr, že k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde a tím přisvědčily jeho tvrzením, lze aprobovat i jejich závěr, že by výslech navržených s. byl nadbytečný (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016, bod 18). K tvrzení žalobce o tom, že byl odmítnut jeho návrh na výslech účastníka řízení, soud toliko dodává, že v průběhu správního řízení žalobce navrhl pouze v. d. a d, nikoliv výslech sebe sama jako účastníka řízení. Soud proto shledal tento žalobní bod nedůvodným.
23. Žalobce dále namítl, že správní orgán (míněno patrně ministerstvo) neprovedl řádně listinný důkaz, o nějž opřel svá skutková zjištění. Žalobce nekonkretizoval, o jakou konkrétní listinu má jít. Nicméně vzhledem k tomu, že obsah správního spisu tvoří především podání žalobce a písemné úkony správních orgánů určené žalobci a jedinými listinami, které si m. obstaralo ke zjištění skutkového stavu, jsou opis z evidence r. t. fyzických osob, a rozsudky V. s. v P. a M. s. v P., lze předpokládat, že jde právě o tyto listinné důkazy. Žalobce se mýlí, pokud má za to, že m. mělo povinnost jej podle § 51 odst. 2 správního řádu vyrozumět o tom, že tyto důkazy budou provedeny mimo ústní jednání. Tato povinnost se totiž nevztahuje na provádění důkazu listinou. NSS k tomu již v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 - 40, uvedl: „*Smyslem § 51 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem (komplexně všemi vjemy vnímat výpověď svědka, ohledávaný předmět apod.) a v návaznosti na to se detailněji vyjádřit k důkazu. Je-li však jako důkaz prováděna listina, nadto listina předložená stěžovatelkou, není vadou řízení,*

pokud nebyla stěžovatelka informována o provedení důkazů mimo ústní jednání. [...] Bylo by naprosto bezúčelné, aby žalovaný musel informovat stěžovatelku o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá přečíst jí předložené listiny, a tak jimi provést důkaz. [...] S obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlášení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.“ Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost se před vydáním prvoinstančního rozhodnutí seznámit s podklady rozhodnutí, včetně předmětných listinných důkazů, a vyjádřit se k nim, čehož také využil. Nebyl tedy nikterak zkrácen na svých procesních právech. Tento žalobní bod je nedůvodný.

24. Pro věc klíčovou otázkou, jíž se soud zabýval, je posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce s ohledem na zásah do jeho soukromého a rodinného života. Právě této otázce věnoval žalobce převážnou část žalobní argumentace.
25. Podle čl. 8 Úmluvy R. E. o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
26. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
27. Je třeba poznamenat, že jak žalobce, tak i správní orgány podepřeli svoji argumentaci množstvím rozhodnutí soudů, včetně NSS a Ú. s. Nicméně pouze malá část z nich skutečně právně i skutkově odpovídá nyní řešené otázce. Naopak značná část z žalobcem i žalovanou citovaných judikátů není na danou situaci zcela přiléhavě použita. Například v rozsudku NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30 a obdobně i v rozsudku NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 - 51, jakož i v rozsudku NSS ze dne 7. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32, jež na podporu svého rozhodnutí užila žalovaná, se jedná o posuzování odlišného důvodu pro zrušení trvalého pobytu, a to pro cizince mimo území států E. u. nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců [§ 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. V naposledy citovaném rozsudku proto nelze beze zbytku spatřovat překonání předchozího rozhodnutí NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, jak se žalovaná domnívá. V tomto rozsudku, na který naopak obsáhle poukazuje žalobce, se v bodě 15 uvádí, že explicitní neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života nezaložilo nezákonnost, neboť za situace, kdy byl uložený t. výrazně vyšší (6 let) než zákonem stanovený limit, bude rozhodnutí nepřiměřené jen zcela výjimečně, což přitom neodpovídá ani argumentaci, kterou chtěl naopak žalobce citací tohoto rozhodnutí podpořit. Z odkazované judikatury je tak skutkově i právně nyní řešenému případu nejbližší rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 – 30.
28. Soud v první řadě konstatuje, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, ale vyplývá

přímo z čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, a ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29). Z tohoto závěru ostatně vycházel NSS i ve shora uvedeném rozsudku č. j. 2 Azs 147/2016 – 30, v němž mj. uvedl: „Lze stěží předpokládat, že zákonodárce chtěl novelou [zákonem č. 314/2015 Sb. – pozn. soudu] celkově výrazně zostřit právní úpravu rušení trvalého pobytu a připustit typově výrazně přísnější zásahy do soukromého a rodinného života cizinců za určitá jednání, než jaké předvíдалa úprava předchozí; **ostatně něco takového by bez dalšího nemohl provést pro svou vázanost mimo jiné článkem 8 Úmluvy, který limituje přípustnou míru přísnosti běžného zákonodárce v tomto ohledu.**“ (důraz doplněn soudem). Na uvedeném závěru pak podle judikatury NSS nic nemění ani odstavec 3 v § 174a zákona o pobytu cizinců, jenž byl do tohoto ustanovení doplněn s účinností od 15. 8. 2017 a podle něhož přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 – 53).

29. Nelze tedy souhlasit s názorem správních orgánů, podle nichž nebylo nutné v daném případě přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce vůbec zkoumat. Tato povinnost plyne z čl. 8 Úmluvy, přičemž zahrnuje i posouzení proporcionality mezi závažností veřejného zájmu, jímž je rozhodnutí odůvodněno, a intenzitou zásahu do žalobcova práva na respektování soukromého a rodinného života. Tento nesprávný právní názor správních orgánů však nijak neovlivnil zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí jako celku, neboť nelze přehlédnout, že přiměřeností dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce z hlediska aplikace čl. 8 Úmluvy se jak správní orgán, tak i žalovaná fakticky zabývaly a hodnotily ji, byť poměrně stručně. Dospěly přitom k závěru, že do rodinného života žalobce a jeho nejbližších sice bude negativně zasaženo, avšak tento zásah shledaly přiměřeným (srov. shora uvedený rozsudek NSS ve věci sp. zn. 2 Azs 147/2016, bod 18).
30. M. uvedlo, že rozhodnutí není v rozporu s čl. 8 Úmluvy, neboť i v ní jsou stanoveny důvody, za nichž je možné právo na soukromý a rodinný život prolomit. K zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jehož existenci m. připustilo, je dán zákonný důvod, neboť je to v souladu se zájmem na ochraně veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení zločinnosti a ochraně práv a svobod jiných. O nepřiměřeném zásahu do rodinného a soukromého života cizince by bylo možné uvažovat pouze za předpokladu, že by uvedl výjimečné okolnosti, což se však nestalo. Není ve veřejném zájmu, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně o. k d. n. t. o. s. S ohledem na délku n. t. a výši z. š. dosahující téměř X m. Kč v tomto případě převažuje veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku, který žalobce hrubým způsobem narušil, nad jeho individuálním zájmem. Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí dodala, že zrušení povolení k trvalému pobytu není v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ani čl. 8 Úmluvy, neboť nezákonné jednání žalobce dosáhlo intenzity narušení veřejného zájmu, jež opravňuje i k velmi závažnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků.
31. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Samotný čl. 8 Úmluvy umožňuje prolomení tohoto práva na základě zákona z důvodu nezbytnosti v demokratické společnosti v zájmu „*národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných*“. Namítal-li tedy žalobce, že dojde k zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, potom soud konstatuje, že tímto způsobem formulovaná námitka je

nepřípadná, protože tuto skutečnost samotný čl. 8 Úmluvy za výše uvedených okolností předpokládá. Pokud by měl žalobce se svoji žalobou uspět, musel by tvrdit a prokázat, že míra zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života je proporcionálně nepřiměřená intenzitě veřejného zájmu na ochraně veřejné bezpečnosti z důvodu mimořádných individuálních okolností jeho případu, a to zejména s přihlédnutím ke kritériím, která uvedl NSS např. v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, na nějž sám žalobce odkazoval.

32. Z takových mimořádných okolností však žalobce v průběhu správního řízení a pohříchu ani v žalobě nezmínil žádnou. Poukázal pouze na skutečnost, že na území ČR žije již X let, a že zde žijí jeho d. d., které k němu mají pevný vztah a z nichž s. má ČR povolen trvalý pobyt a m. je č. občankou. Jak však vyplynulo z evidencí ve správním spise, obě d. jsou z. (s. měla v době vydání napadeného rozhodnutí X l. a m. X l.). Žalobce přitom ani netvrdil, že by některá z těchto d. byla alespoň v době před n. do v. t. o. s. závislá na žalobcově výchově nebo péči. Uvedl-li, že m. d. je v. n., což vyžaduje přítomnost a pomoc celé rodiny, pak ani v tomto bodě netvrdil, že by sám tuto péči osobně zajišťoval; v době v. t. o. s. ostatně ani nemohl. Stejně nekonkrétní a obecné skutečnosti pak žalobce tvrdil i o svém soužití s jeho d., k čemuž pouze zmínil, že sdíleli společnou domácnost (zjevně pouze před n. do v. t. o. s.) a plánovali společnou budoucnost.
33. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že podle ustálené judikatury NSS sice platí, že v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu se uplatní zásada vyšetřovací (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu), správní orgán tedy nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69). Nelze ovšem pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu). V rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 367/2018 – 34, k tomu NSS uvedl: *„Přestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60). V této souvislosti soud odkazuje také na rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008 – 63, v němž uvedl: „Nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vážil, je však skutečnost, že existenci rodiny bude sám vyhošťovaný cizinec tvrdit, neboť účelem předmětného ustanovení je právě ochrana jeho práva na rodinný či soukromý život. Pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je tomu i v posuzovaném případě, je pouze na něm, aby se ochrany práva na rodinný život domáhal.“ Ačkoliv se v této věci jednalo o přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění, lze uvedené závěry ohledně břemene tvrzení cizince přiměřeně aplikovat také na nyní projednávanou věc.“*
34. Bylo tedy primárně na žalobci, aby v průběhu správního řízení uvedl konkrétní okolnosti, jež dosvědčují intenzitu a hloubku jeho rodinných poměrů, neboť je to logicky on, kdo má

o poměrech své rodiny nejlepší povědomí. K tomu mu bylo dáno dostatečné poučení i časový prostor. Tvrzení o skutečnostech, jež žalobce na podporu své argumentace ve svých podáních uvedl, správní orgány nezpochybňovaly (neměly pochybnost o jejich pravdivosti) a vyšly z nich při posouzení věci. Nebylo přitom jejich povinností vyzývat žalobce k dalšímu konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Skutečnost, že žalobce setrval pouze na obecných tvrzeních, jež nikterak nekonkretizoval, a nedoplnil o nové skutečnosti, které by snad mohly svědčit v jeho prospěch, jdou plně k tíži žalobce.

35. Při vědomí toho, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo konkrétním okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), soud přisvědčuje, byť nikoli v celém rozsahu, argumentaci žalované. Žalobcem uváděné skutečnosti jsou sice relevantní z pohledu kritérií, jimiž je hodnocena přiměřenost rozhodnutí, ať již jde o jeho rodinné poměry či délku pobytu na území Č. r. Nejde však o skutečnosti, jež by byly způsobilé vychýlit misky pomyslných vah měřících přiměřenost rozhodnutí výrazně ve prospěch žalobce. V situaci, kdy bylo najisto postaveno, že žalobce s. ú. t. č., jehož typová i individuální n. je bezesporu vysoká, o čemž svědčí i výše u. t., lze přisvědčit správním orgánům v tom, že žalobcem uváděné skutečnosti nejsou natolik mimořádné, aby mohly jednotlivě nebo i ve svém souhrnu odůvodnit závěr, že individuální zájem žalobce na zachování jeho soukromého a rodinného života by mohl převážet nad veřejným zájmem na ochraně veřejné bezpečnosti, předcházení zločinnosti a ochraně práv a svobod jiných. M. v tomto ohledu přiléhavě konstatovalo, že zrušení trvalého pobytu si žalobce zapříčinil sám svým jednáním, neboť pokud by dodržoval zákony, nebyl by ani ve v. t. a ani by mu nebyl zrušen trvalý pobyt. Soud proto shledal i tento žalobní bod nedůvodným.
36. Z uvedených důvodů proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, přičemž náhradu nákladů řízení ani nepožadovala. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. února 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu